

Judith Miller och sanningen

BERÄTTELSEN OM EN AVSKRÄCKANDE DÅLIG JOURNALIST OCH ETT KRIGSUTBROTT
av Klas Sandberg, Vindskupan

Man kan säga att det här är berättelsen om en usel journalist. Det kommer att vara sant.
Man kan också säga att detta är berättelsen om hur målmedvetna makthavare ljög och bluffade för att kunna starta årtusendets första krig.

Det kommer också vara sant.

Men man kan också säga att det här är berättelsen om hur en viktig, bärande bjälke i det demokratiska systemet, en fri press, tålmodigt genomsågades och att den berättelsen är viktig för hur hela det demokratiska systemet skall fungera.

”All makt utgår från folket”, heter det. Folket väljer men förutsättningen för att hela systemet skall fungera är att sagda folk väljer klokt MEN utan ett pålitligt flöde av bra information kan ingen fatta kloka beslut.

Det kommer också att handla om en epok i både Sveriges och USA:s mediehistoria. När den började i slutet av sextioalet stod den fria, granskande, undersökande journalistiken på topp. När den slutade med invasionen av Irak 2003 var samma press snöpt, skrämnd och lättdompterad.

Makthavarna hade lärt sig att neutralisera sina granskare.

Lägg därtill: dessa makthavare hade inte behövt införa något kontrollmaskineri. Det gick inga censorer i grå kostymer på redaktionerna. Det är nästan ännu bättre än traditionella diktaturmetoder. Journalister och redaktör höll själva i kopplet.

Journalister och redaktörer hade själva börjat sälla bort obekväma nyheter. Självcensuren var ett faktum.

Fallet var stort. Från 1960- och 70-talen då media var ett ständigt hot för makthavare fram till 2000 talet då regeringen Bush ogenerat drev propaganda, ljög och förfalskade information för att kunna starta det nya seklets första stora krig utan att störas det minsta av de en gång så stridbara massmedierna.

Klas Sandberg

Granskande media möter makthavare. Från vänster, Tage Erlander, Gustaf Olivecrona, Lars Orup och Åke Ortmark.

En maktfaktor föds

Efteråt skall Sten Andersson ha frågat en av reportrarna hur det kändes att ha mördat en statsminister. Den så kallade skjutjärnsjournalistiken hade gjort entré. Året var 1966.

I ärlighetens namn kan man invända att statsminister Tage Erlander HADE förvarnats inför tv-utfrågningen med Åke Ortmark, Lars Orup och Gustaf Olivecrona, kallade "tre O". De hade låtit statsministern förstå att intervjustilen skulle bli en annan än den Erlander var van vid.

Erlander hade svarat att det skulle nog bli bra med det.

Statsminister Tage Erlanders möte med tre O i tv studion blev en katastrof. När de svåra frågorna börjat dugga allt tätare hade han först börjat staka sig. Sen hade han bara blivit sittande tyst eller lämnat katastrofala svar. Tre O:s metod gick ut på att vara grundligt pålästa, ibland bättre än människorna de intervjuade. Deras ton var artig men frågorna liknade mer ett förhör och pockade på svar.

Undra på att Tage Erlander var chockad. Socialdemokraterna tappade stort i kommunalvalen som följde.

Ända sedan pressen under artonhundratalet blivit storindustri hade regeln varit att journalist infann sig när Makthavare kallade, för att därefter artigt lyssna på den senaste proklamationen som sedan lika artigt återgavs.

Nu var det slut med det både i Sverige och i stora världen. En ny generation av fräscha, välutbildade reportrar hade gjort sig av med äldre kollegors vördnad för överheten och gav sig med liv och lust i kast med att gräva i både statens och näringslivets smutsiga byk. I Sverige avslöjades IB affären av Folket i Bild. I USA tvingades president Nixon att avgå efter

att Watergateskandalen röjts av den legendariska Washington Post duon Woodward och Bernstein.

Pentagon-pappren publicerades. Den tidens Wikileaks. 43 tjocka volymer om USA:s Vietnampolitik som New York Times efter viss beslutskramp publicerade.

Nya korsfarande journalister och orädda redaktörer gjorde pressen till en självständig maktfaktor som riktade sökarmarna in i hörn som makthavare i stat och näringsliv helst såg förblev dunkla. Där fanns pigga, progressiva, publikationer som Folket i Bild Kulturfront, Pockettidningen R och andra som presterade det ena grävande reportaget efter det andra om missförhållanden i stat och näringsliv.

Men på varje reaktion kommer en motreaktion.

Det kom både i Sverige och internationellt. Ett memorandum till USA:s handelskammare från juristen Lewis Powell slog fast att näringslivet borde satsa sina resurser på att anlägga moteld. Den progressiva rörelsen ansågs föra samhällsdebatten med starka fästen på universitet och tidskrifter. Näringslivet borde helt sonika upprätta sina egna mot-institutioner och mot-tidskrifter. Liknande tankar ventilerades i Sverige av Sture Eskilsson på Svenska arbetsgivarföreringen. Både i Sverige och i USA skred man raskt till verket. Pengar rann till. Konservativa tidskrifter och tankesmedjor upprättas och börjar arbeta.

Litet överallt på myndigheter och företag inrättades informationsavdelningar. PR experter anlätades vid större kriser. Makthavare lärde sig att bedriva massmedial *Damage Control* när obehagliga avslöjanden hotade. Efter sitt första katastrofala möte med Tre O lät sig inte Tage Erlander överraskas i några fler gånger utan kom ordentligt preparerad till varje större utfrågning. Detsamma gällde hans efterträdare. Olof Palme. Regeringens informatörer lyckades desamera

"Woodstein", Woodward och Bernstein med tidningsledningen 1973.

Geijer skandalen (att det fanns en polispromemoria om att justitieminister Lennart Geijer anlitat minderåriga prostituerade) genom att neka, neka och åter neka, vilket slutade med att Dagens Nyheters ledning bad om ursäkt för ett i stort sett riktigt avslöjande och rentav betalade skadestånd till Lennart Geijer. I USA, i efterdyningarna till Watergate skandalen, började ett par Vita Huset-medarbetare vid namn Donald Rumsfeldt och Dick Cheney skissa på en annan motstrategi: att regeringen medvetet skulle odla kontakter med journalister, redaktörer och medieägare. De som ansågs som sympatiskt inställda skulle gynnas genom att regelbundet matas med allehanda nyhetsmässiga godbitar. Journalister som envisades med att avslöja oönskade nyheter eller gräva fram misshaglig information skulle däremot mobbas ut. De inbjöds inte att komma in till viktiga presskonferenser eller tilldelades regelmässigt dåliga platser, fick inga möjligheter att intervjua Människor Som Räknas, tvingades gå långa omvägar genom byråkratin för att få fram viktig information.

Det betydde också att arbetet för "besvärliga" journalister blev trögt = deras ställning på redaktionerna försvagades.¹ (För svenskt

vidkommande kan man notera hur Jan Guillou under sin senare tid på SVT:s Rekordmagasinet hade nästan omöjligt att få makthavare att låta sig intervjuas av honom.)

Så kanske var det tidiga sjuttioalets högvattenmärket för den fria granskande pressen, den punkt när den stod på toppen... för att därefter glida utför.

Det är under den perioden som ambitiös reporter vid namn Judith Miller börjar sin karriär.

I sinom tid kommer hon att utvecklas till den raka motsatsen sjuttioalets undersökande reportrar, till Woodward och Bernstein, till Jan Guillou och Peter Bratt. Miller skulle bli stora symbolen för den fria, självständigt granskande journalistikens förfall ner i en veritabel gröt av halvsanningar, pr och rena fabrikationer.

En karriär börjar

Judith Miller föddes 1948. Man är frestad att se något symptomatiskt i att hennes far var i underhållningsbranschen. Han var impressario i Las Vegas där han enligt uppgift lyckades blåsa nytt liv i både Elvis Presleys och Marlene Dietrichs falnande karriärer.

Under under sina studier vid Princeton universiteten besöker hon Jerusalem 1971 och blir fascinerad av Mellanöstern konflikten. Hon reser flitigt, kors och tvärs igenom regionen och arbetar upp kontakter. Artiklar med bylinen "Judith Miller" börjar dyka upp i *The Progressive* och *National Public Radio*.²

Hon är en ny typ av journalist, en ny generation.

Ända sedan moderna massmedia kom på fötter med den industriella revolutionen hade schablonbilden av journalisten varit en rätt lågt ansedd, sjaskig och ofta spritskadad liten figur. Han var verksam i en ny bransch som det övriga samhället inte riktigt visste var man skulle placera. Journalistyrket lockade till stor del människor som hade svårt att hitta sin plats i de inrutade karriärvägarna i samhället, där fanns studenter som inte lyckades ta examen, poeter och författare som inte kunde bli publicerade, där fanns arbetarpojkar som ville göra något annat med sina liv än att gå i pappas fotspår med jobb på hemortens bruk.

Förvånansvärt många kvinnor arbetade tidigt som journalister, och kunde i en del fall rentav bränna av aktningvärda karriärer på redaktionerna och detta, väl att märka, i en epok när resten av samhället fortfarande grundade över om kvinnlig rösträtt kunde vara en bra idé.

Så hade det börjat.

Detta ändrades sjuttioalet. Pressens nya ställning som Maktfaktor hade gjort massmedia blivit ett drömyrke. Journalisthögskolan i

Stockholm hade lika höga antagningspoäng som läkarutbildningen. Det var något som lockade pojkar och flickor ur övre medelklassen med Ambitioner.

Och en av dessa var alltså Judith Miller som 1977 fick anställning vid New York Times.

Nästan alla hennes kollegor är ense om att hon kännetecknas gigantisk framåtanda och ett par sylvassa armbågar. Arbetskamrater och chefer var rädda för hennes intriger och raseriutbrott, för hennes ypperliga kontakter med chefredaktörer och medieägare.

För att bli en av de hon intrigerar emot.

Redan från början graviterar Judith Miller mot Rika och Mäktiga i samhället som en nattfjäril till en stark lampa. Kung Hussein av Jordanien är en god vän. Andra vänner är ledande Neokonservativa politiker som Richard Perle och Scooter Libby. Intresset var mer än yrkesmässigt. Miller är helt klart förhäxad av det Fina Umgänget.

Somliga av dessa blev hennes avlagda pojkvänner.

I motsats till många av kollegorna bygger Miller inte sina rapporter, eller sin karriär, på månader av efterforskningar och silande av rapporter och protokoll utan på snabba tips och uppslag från dessa uppslag från dessa mäktiga kontakter.

Regeringssoldater i El Salvador. En verklighet som behövde städas undan.

President Reagans motoffensiv mot massmedia

Det är 1980-tal. Ronald Reagan är president i USA och har med liv och lust gett sig in i ett krig-genom-ombud i Centralamerika. I El Salvador stödjer man regeringen som hotas av en gerillarörelse. I Nicaragua stödjer man en gerilla som kämpar med Sandinistregimen. Att domptera media anses vara en viktig förutsättning för att kunna driva den politiken. Vietnamkriget satt ännu färskt i minnet. Som extra hjälp med mediehanteringen har Reagan plockat in en av CIA:s experter på psykologisk krigföring som medlem av det nationella säkerhetsrådet.

I skuggan av kriget börjar den motoffensiven mot kritiska massmedia ge resultat. En rad konservativa tidskrifter, tankesmedjor, och massmedia stod nu på fötter och var verksamma. Under nittioalet tillkommer Fox News (finansierat av Rupert Murdoch), Washington Times (finansierad av den koreanske pastorn Sun Myung Moon). Lägg därtill att medieägare allt oftare lägger sig i redaktionens arbete. Och den önskade rapporteringen gick ofta i konservativ anda.

(En Fox News anställd förklarade: "Du måste arbeta där ett tag för att förstå nickningarna och blinkningarna. Gud hjälpe dig om du inte gör det för då blir du förr eller senare bränd.")³

Till all denna växande konservativa, mediala eldkraft kom konservativa bevakningsgrupper, som Accuracy in Media, och

konservativa tankesmedjor som stod beredda att dra i strid mot allt som uppfattades som "vänstervridning" i massmedia. (Som ytterligare tillhygge hade man på konservativt håll påståendet att det var medievänsterns fel att Amerika förlorade Vietnamkriget.)

Och i synnerhet haglar anklagelserna för "Liberal bias", eller "medievänstern" eller "blame America first" när rapportering dyker upp som hotar att få Reagan-regeringens utrikes- och säkerhetspolitik att framstå i dålig dager.

Uppmuntrad av detta stöd börjar Reagan-regeringen allt oftare gå till offensiv mot pressen och mot enskilda journalister.

New York Times korrespondenten Raymond Bonner hamnade i skottlinjen 1982 efter att ha publicerat ett avslöjande reportage om att den salvadoranska armén genomfört en massaker på 900 innevånare i byn El Mozote.

Det satt illa, i synnerhet som Reagan regeringen just prisat de framsteg El Salvadors militär gjort när det gällde respekt för mänskliga rättigheter (den hade varit rätt obefintlig).

Istället för att svara på frågor vad som hänt i El Mozote och om hur det EGENTLIGEN var ställt med den salvadoranska militären som USA understödde började regeringen angripa Raymond Bonner.

Bonner hade fel. Bonner var opatriotisk. Bonner borde avskedas. Det budskapet både öppet och bakom kulisserna med inofficiella kontakter med medieägare och redaktörer.

Och till sist fick Raymond Bonner gå.

Därefter upptäcker man att uppgifterna om El Mozote-massakern är riktiga. Bonner återanställdes, men skadan var skedd. Det som hände Raymond Bonner sänder en varningssignal till utrikeskorrespondenter och andra inom media: kritisera INTE amerikansk säkerhetspolitik. I

synnerhet inte när en konservativ president satt i Vita Huset. Makthavare skulle blåneka genom sina pressavdelningar. Konservativa kolumnister, tankesmedjor och påtryckargrupper skulle angripa, bakom kulisserna det intrigeras för att få den misshaglige avskedad. I den stormen detta måste de också räkna med att tvingas stå ensamma. Den som blev kontroversiell kunde inte räkna med stöd värt namnet från kollegor, redaktörer eller medieägare. Och att det kanske var tryggast att bara ta myndigheters eller företags pressmeddelanden och återge.

Plus att försöka ligga bra till hos redaktör, makthavare och medieägare.

Iran-Contras affären krevrade. Typiskt nog var det INTE amerikanska prestigemedier som New York Times eller Washington Post som gjorde de första avslöjandena utan en libanesisk tidning, Al-Shiraa, 1986. Först då vågade amerikanska media gräva i saken. Några medlemmar av säkerhetsrådet tvingades avgå men genom alla stormar som följde lyckades den amerikanska regeringen skydda sina toppfigurer, president Ronald Reagan, vicepresident George Bush och försvarsminister Caspar Weinberger, tack vare en kombination av skicklig mediehantering och flathet från pressens sida.⁴

För den genomsnittlige journalistens läge blev gradvis alltmer utsatt.

En gång i tiden hade det funnits ett myller av stora och små tidningar och tidskrifter. Där hade funnits små lokala redaktioner som visserligen inte såg så mycket ut för världen men där pojkar och flickor med journalistdrömmar kunde lära sig yrket som volontärer. De kunde också "plocka upp" om journalister som råkat i onåd på riksmidia. Det gick att ta sin tillflykt till en liten lokaltidning i väntan på att onåden skulle blåsa över eller så fick en liten lokaltidning en mycket kvalificerad medarbetare.

Denna frodiga rabatt av publikationer visnade i allt snabbare takt under nittonhundratalet. Tidning efter tidning las ner. På de som blev kvar skars redaktionerna ner, skars ner... och skars ner igen med varje ny lågkonjunktur. Det blev allt svårare att få jobb i branschen. Det var lätt att mista sagda jobb och för den som åkte ut under en nedskärning var yrkeskarriären troligen över för gott.

För politiker, lobbyister, PR rådgivare och påtryckare blev däremot resurserna allt större och metoderna alltmer förfinade. Det blev enklare

att på olika sätt svartlista och trakassera enskilda journalister. Det fanns färre och färre på motsidan de behövde hålla reda på.

Journalisten Robert Parry tog sig orådet att ställa några spetsiga frågor under presskonferenser om USA:s Centralamerikapolitik. En dag blev Parry tagen avsidet och hotad av den neokonservative regeringstjänstemannen och blivande kolumnisten Robert Kagan. Parry skulle passa sig, det var Kagans budskap, annars skulle han bli bli "kontroversialiserad".

Parry förstod omgående vad det innebar. "Kontroversialisering" var "en process som som innebar att regeringstjänstemän och Reagan aktivister skulle göra mig till ett speciellt mål för angrepp och kritik, något som också senare inträffade."⁵

Ett "kontroversialisering" offer var journalisten Gary Webb.

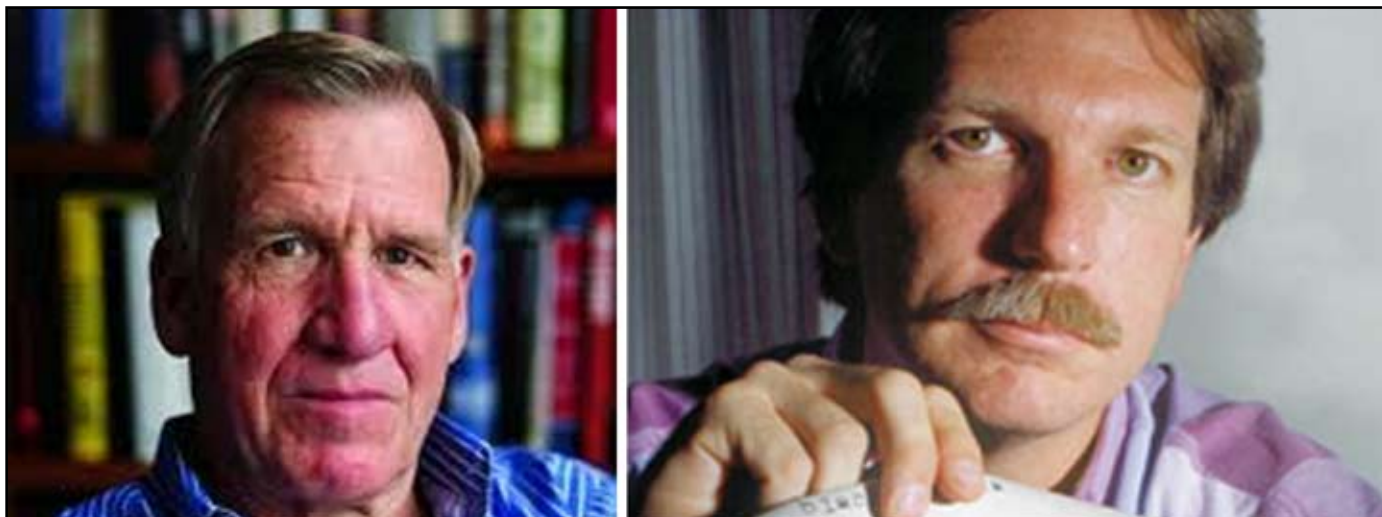
År 1996 publicerar han en serie undersökande artiklar i San Jose Mercury News. Där skildras hur Contras-gerillan i Nicaragua finansierat sin verksamhet med kokainsmuggling, att både CIA och Reagan regeringen kände till hanteringen och låtit den rulla på ostört. Den smugglingen hade bidragit till den veritabla epidemien av missbruk som drabbat USA:s fattiga områden.

Reaktionen blev i stort sett densamma som i Sverige under Geijer affären. Det kom en ström av förnekanden från Måktiga och Förtroendeingivande, om att HUR kan någon anklaga oss, OSS för, etc. etc. Riksmidia med Washington Post och New York Times i spetsen stämde in i kören, Gary Webbs redaktörer fick kalla fötter och försvarade inte sin man, och Webb omplacerades till en liten lokalredaktion tills han fattade vinkeln och sa upp sig.

För Webb blev det början till en yrkesmässig ökenvandring. Han saxade sig fram på olika påhugg i Kalifornien. Det var omöjligt att få ny anställning vid en större redaktion. Det fanns ett svart märke vid Webbs namn. Äktenskapet sprack, han fick penningproblem och 2004 begick Gary Webb självmord.

Historiker som granskat hans artiklar i efterhand uppger att Webb övertolkat sina bevis här och där men i huvudsak var hans avslöjanden riktiga.

Men återigen hade journalistkåren fått ett varnande exempel att begrunda i fikarummen.

Två journalister som blev varnande exempel: Raymond Bonner och Gary Webb

En liten journalist växer sig stor

Det är nu nittiotial och Judith Miller har blivit stor inom amerikansk utrikesjournalistik. Hon är ännu ingen Jätte eller Legend. Ingen ny Edward R Murrow direkt men stor. Hon har betat av en rad äventyrliga reportageresor i Mellanöstern, Nordafrika och Afghanistan. Hon har varit chef för New York Times Kairo kontor. Hon har vid det laget avancerat till en av massmedias krönte Mellanösternexperter, en av de som lägger ut Texten i långa kommentarer för den amerikanska allmänheten för att Förklara Läget och som allmänheten förmodat vet vad hon pratar om. Det handlar inte bara om läsarna av New York Times, där hon är anställd, utan utan Miller gör också inhopp för CNN, National Public Radio och MSNBC.

Judith Miller analyser går i högaktig anda. Givetvis, givetvis utan att gå till överdrift men dock. Läsarna får klart för sig att Mellanöstern är en svårartat farlig region som behöver Amerikas starka arm. Något som sitter bra, både hos patriotiska allmänheten som utgör publiken och hos den krets av tankesmedje tjänstemän i Washington som tillbringar sina dagar med att Tänka Tankar om Amerikas Framtida Strategi.

Och som sagt: Judith Miller har mycket goda kontakter med den kretsen. I synnerhet de neokonservativa.⁶

Bland kollegorna är hon känd för att jobba maniskt hårt och för att festa ännu hårdare. Hon intrigerar, knycker kollegornas källor (GUD nåde den som så mycket som tittar på hennes), förvränger fakta så de passar historien hon vill berätta, försöker få kollegor hon upplever som rivaler omplacerade till sämre uppdrag, tvingar redaktörerna att lägga till hennes namn till andras artiklar efter att hon på sin höjd bidragit med smärre upplysning under researcharbetet.

Till Judith Millers försvar påpekade en av kollegorna, försvarsreportern Richard Burt, dock en viktig sak. Att anklaga en anställd vid New York Times centrala redaktion för att vara intrigant karriärst är lika vettigt som att anklaga en fisk i vattnet för att den simmar.

"...det var nödvändigt för att överleva på ett sånt ställe."⁷

Någonstans fanns förmodligen också vetskapen om hur lätt det var att rationaliseras bort, i synnerhet för den som var i onåd. Upp eller ut. Äta eller ätas, det var journalistbranschens nya järnlag.

Under nittio-talet är det några frågor som Judith Miller siktar in sig på i sin rapportering: Det militära hotet från Irak, islamistisk terrorism och massförstörelsevapen. Det blir frågor hon ständigt återkommer till. Under 1990-talet blir Judith Miller en av de som hamrar in de frågorna i den amerikanska allmänhetens medvetande.

Sen kommer den 11 september 2001.

En metod fulländas

Mötet hölls någonstans i Virginia i slutet av 2001. Det var utlyst av biträdande försvarsminister Paul Wolfowitz. Det handlade om hur man skulle "sälja" kriget i Afghanistan och plantera tanken att man måste "göra något åt" Mellanöstern.

Närvarande vid mötet var Paul Wolfowitz själv, skribenter från diverse tankesmedjor... liksom flera journalister och redaktörer.

Väl att märka, de var inte där som observatörer.

Journalisterna deltog aktivt, kom med tips, råd och förslag för hur regeringen borde gå till väga. Mötet utmynnade i en sammanställning av de argument som pressmännen trodde skulle ha störst effekt. Fareed Zakaria, redaktör för Newsweek International och kolumnist påstod efteråt att han inte visste att det skulle resultera i en sådan rapport. Robert Kaplan, frilanskolumnist vid The Atlantic, en annan mötesdeltagare, förklarade att det var nonsens. En stor del av mötet ägnades åt att redigera just den rapporten. Zakaria och alla de andra MÅSTE helt enkelt ha vetat vad mötet gick ut på.⁸

Det var i så fall mycket långt borta ifrån drömmarna om en fjärde statsmakt eller journalisten som den förkämpe för demokrati och "mannen på gatan". Istället satt ledande mediemänniskor och tipsade regeringen om lämpliga PR strategier. Det finns de som menar att "betrodna" journalister och kolumnister i själva verket blivit en integrerad del av det säkerhetspolitiska maskineriet genom att de tillkännager och marknadsför den önskvärda utrikes- och säkerhetspolitiken.⁹ För de "betrodna" kunde å andra sidan belöningen vara furstlig. Somliga, som Thomas Friedman och William Safire, kunde samla anseende och privata förmögenheter i feta arvoden för för tal, artiklar, bokkontrakt och påhugg för diverse tankesmedjor.

Det suddade ytterligare bort gränserna mellan journalistik, politik, lobbyism och ren propaganda.

Tekniken att bedriva medial *Damage Control* hade fulländats. En skribent från tankesmedjan Brookings beskrev förvånansvärt öppenlydande om hur missshagliga debatter kunde kvävas i sin linda:

*"Våra fiender världen runt har länge hävdad att när USA och Israel invaderar andra länder[...] så gör de det för att vinna kontroll över land eller resurser hos det angripna landet. När sådan desinformation dyker upp är det första försvaret alltid att hälsa de analyserna med fullständig tystnad, om det misslyckas, att nedlåtande förlöjliga personen som Chomskystisk fåntratt.[Syftar på lingvisten Noam Chomsky, kritiker av USA:s utrikespolitik.] Om de fortfarande får några otillräckligt tränade reportrar att sprida dessa löjliga åsikter i tryck eller eter så får våra företrädare för historiskt förnuft träda i aktion. Inom några dagar har de skapat minst fem ledare i Amerikas största dagstidningar, var och en utformad för att bekräfta det fullständigt defensiva och ofelbart moraliska i Amerikas och Israels utrikespolitik."*¹⁰

I efterhand försökte en medianalytiker spåra källorna till några av artiklarna och nyhetsinslagen som cirkulerat på ABC, NBC och CBS.

Av dessa kunde 414 spåras tillbaka till regeringen. Bara 34 inslag bedömdes vara självständiga.¹¹

(Svenska och andra korrespondenter tyckte stundtals att nyhetsrapporteringen i Amerikanska medier under den här tiden påminde mer om den man man upplever i en krigförande diktaturstat.)

Samtidigt börjar saker att hända på internet.

Kanske var det bara lagen om reaktion och motreaktion som bestämde att när "gammelmedia", som det började kallas, undertryckte viss information så sökte den nya utlopp, förbi de kanaler som hölls spärrade. Internet var etablerat men det är nu som den föregående uppkomlingen blev en allvarlig nyhetsförmedlare.

Åren har hunnit gå sedan invasionen av Irak och den propagandakampanj som föregick den. Många av de "experter" som under åren 2001-2002 bedyrade att Irak bågade av massförstörelsevapen och att ockupationen skulle bli en enkel match har tvingats försvara sig. I alla fall litet grann.

Nästan alla ursäktar sig med att de var missledda av diverse slemma figurer. Miller och många andra skyller på att källorna, på Ahmad Chalabi, på underrättelsetjänsterna, ja på allt utom sig själva.

Det är rena undanflykter. Alternativ information var hela tiden tillgänglig, riksmedia ville helt enkelt inte ha den. För rutinerade journalister hade det annars varit en enkel sak. Det fanns gott om människor med sakkunskaper som var grundligt frustrerade över utvecklingen och gärna skulle vilja läcka om hur fakta förvrängdes eller hur uppåt väggarna orealistiska regeringens mellanöstern planer var. Där fanns forskare, underrättelseanalytiker, militärer och diplomater, både aktiva och pensionerade.

Ett exempel på det var Juan Cole, professor i Mellanösterns moderna historia vid Michigan universitetet. Cole behärskade arabiska och persiska, hade studerat och arbetat i regionen i ett tiotal år.

Cole var med andra ord en av Amerikas, inte alltför talrika, Mellanösternexperter.

Han, och hans kollegor, var sällan tillfrågade i debatten om den kommande Mellanösternpolicyn.

"Den stora majoriteten av människorna du ser prata om Mellanöstern på teve har inte levt där, kan inte arabiska eller något Mellanösternspråk. Ändå presenterar de sig själva som veritabla visdomskällor."

Cole berättade hur han ofta blev full i skratt när han hörde deras groteska uttalanden av lokala Orts- och personnamn. Men hur komiska de än kunde verka var det ändå DE som styrde den utrikespolitiska dagordningen. Det var samtidigt inte mycket att göra åt saken. Juan Cole och hans meningsfränder var nästan aldrig tillfrågade. Det offentliga samtalet om den kommande Mellanösternpolicyn dominerades helt konservativa tankesmedjor, konservativa kolumnister och pratradioprogram.

"De producerar ofta mycket usla studier och policy rekommendationer, som icke desto mindre tas tas på fullt allvar."

Juan Cole noterade en annan sak. Hans egen blogg, där han kommenterade Mellanösternfrågor började få mer och mer besökare.¹²

En annan *person* som borde ha varit ett fynd för en undersökande reporter var överstelöjtnant Karen Kwiatkowski som hade färsk information från sin tid som stabsofficer i Pentagon under förberedelserna för invasionen av Irak, information hur fakta om Iraks

Två kritiker... som inte hördes. Juan Cole, Mellanösterexpert (äkte sådan) och Karen Kwiatkowski, fd stabsofficer i Pentagon.

massförstörelsevapen förvrängdes eller rent ut förfalskades, hur officerare och tjänstemän som protesterade blev omplacerade av neokonservativa politruker, allt för att bana väg för ett krig mot Irak.

Det borde ha varit ett brännhett allmänintresse att få höra hur politiken faktiskt utformades, i synnerhet när krig stod inför dörren... men i USA:s riksmassa var ingen intresserad. Istället blev Karen Kwiatkowski hänvisad till att publicera sina redogörelser på den pensionerade översten David Hackworths webbsajt för militärer.¹³

Det fanns flera sakkunniga som hade information eller synpunkter som inte passade in i den officiella versionen. Där fanns den fd vapeninspektören Scott Ritter som från sitt arbete i Irak kunde berätta att de irakiska massförstörelsevapen troligen inte längre fanns. Där fanns den pensionerade generalen Anthony Zinni, tidigare överbefälhavare för USA:s Centralkommando, det militärområde som täckte Mellanöstern,

en man som tillbringat en stor del av sin karriär med att arbeta med Mellanösternfrågor som kallad tankarna på preventivkrig i Mellanöstern för en "hjärnfjärt till idé".¹⁴

De och många andra borde ha varit högtintressanta för massmedia, det de hade att säga BORDE ha varit ett allmänintresse, i synnerhet när landet stod på randen till krig, de KUNDE ha skapat balans i en debatt som mest av allt bestod av invasionsglada utläggningar... men balans var inget som intresserade redaktionerna. Kritikerna hölls noga utanför prestigemedier.

Och till sist betydde detta som sagt något av ett genombrott för internet som nyhetskanal. Kanske var det så att internet, denna förargliga uppkomling, fyllde ett utrymme som etablerade massmedia, New York Times, Washington Post, Chicago Tribune och andra hade övergett.

"En mosaik av oroande rapporter"

Tiden efter 11 september attentaten betydde att Judith Miller nådde den absoluta toppen på sin karriär.

Det är viktigt att hålla i minnet att utrikesrapporteringen normalt inte lockar någon masspublik. När tillståndet i världen upplevs som normalt graviterar läsare, tittare och lyssnare till jordnära frågor som jobb-skola-omsorg, om sport, om kändisars liv och leverne, om vägen man använder för att åka till jobbet skall grävas upp eller ej.

Står en större kris för dörren skjuter allmänhetens intresse för utrikesfrågor spikrakt upp i höjden. Så skedde också i USA efter 11 septemberchocken. Den amerikanska opinionen hungrade efter information om Mellanöstern.

De fick Judith Miller, media *spinn* och propaganda.

Man inser det naturligtvis i efterhand men under den enormt viktiga perioden efter de traumatiska attentaten märks inget av detta utåt. Miller, som länge varnat för islamistisk terrorism, framstod närmast i ett förklarar ljus. HON hade haft rätt. Miller skrev en bok tillsammans med två kollegor (Germes: Biological Weapons and Americas Secret War, samskriven med William Broad och Stephen Engelberg). Och hon framträdde ännu fler gånger som expertkommentator i MSNBC, CNN och National Public Radio. Hennes hökaktighet betydde att hon låg "rätt" hos den 11 september chockade allmänna opinionen, hos medieägare och hos regeringen.

Det fick en annan, mycket olycklig effekt.

Judith Miller, med sin enorma gåpåanda, sina goda kontakter bland makthavare ansågs vara en typ av journalist som KAN vara en ypperlig tillgång för det mediet som han / hon arbetar för... om hen hålls i strama tyglar av sina chefer.

Men var de tyglarna inte bara slappa nu. De släpade på marken.

Stämningen i landet var hyperpatriotisk, det fanns en konservativ regering med stark uppbackning av tankesmedjor, tidskrifter och

mediekanaler som Fox News, Wall Street Journal, som redan tidigare bevisat sin beredvillighet att dra i härad mot allt som osade "liberal bias" eller "medievänster".

Därtill hade New York Times drabbats av en pinsam skandal. En anställd, journalisten Jayson Blair, visade sig ha fabricerat många av sina artiklar. Blair fick sparken. Ett par redaktörer fick avgå. Den konservativa skadeglädjen var stor och ökade ännu mer av att Jayson Blair var afroamerikan.

I det läget utgjorde Judith Miller något att generöst peka på med en bön om att man skulle sluta hacka på New York Times för att vara liberal och politiskt korrekt. De hade ju Miller. Hon är vit. Hon är hökaktig, hon ligger ypperligt till hos konservativa politiker. Ingen medievänster här inte.

Och en så nyttig person stör man inte med tröttsamma krav på att dubbelkontrollera fakta, följa upp alternativ information... eller fråga om Judith Miller utnyttjade sina källor eller om källorna utnyttjade henne.¹⁵

Hade redaktörerna kontrollerat källorna för hennes artiklar hade de kunnat notera att de var farligt ensidiga. De bestod neokonservativa politiska tjänstemän som Paul Wolfowitz, Richard Perle, Scooter Libby och av exilirakiern Ahmad Chalabi och hans grupp INC. En annan viktig källa var en avdelning i Pentagon, *Office of Special Plans*, inrättade av Paul Wolfowitz och Douglas Feith, just för att koka ihop larmrapporter om Irak.

Kort sagt så bestod källorna till Judith Millers rapporter av nästan uteslutande av människor med ett egenintresse av att få igång en amerikansk invasion av Irak.

*"Även om Miller kanske inte planerat att marschera i takt med hökarna blev hon fångad i en nästan oemotståndlig spiral. Eftersom hon återgav den neokonservativa partilinjen fortsatte de neokonservativa att komma till henne med sensationella berättelser och ypperliga citat och gav henne ständigt bättre tillgång till information."*¹⁶

Att i det läget övergå till ett kritiskt ifrågasättande av den officiella versionen hade med all sannolikhet betytt att Miller hamnat i onåd hos de inflytelserika personer som matade henne med vad som verkade vara viktig information, vilket i sin tur hade fått hennes lysande karriär att tappa gasen. I värsta fall hade hon hamnat i kikarsikt för det formidabla angreppsmaskineriet i form av tankesmedjor, tidningar, tidskrifter, webbsajter och pratradiostationer som regeringen förfogade över. Redaktionsledningen för New York Times kunde inte heller göra något utan att tidningen i sin helhet tappade ansiktet eller anklagades för att vara opatriotisk (ett fruktansvärt öde för en amerikan).

Den 7 september 2002 släpper Judith Miller en artikel som blir historisk.

Den om Aluminiumrören.¹⁷

Nyheten, inför årsdagen av elfte september attentaten, var extremt alarmerande. Saddam Hussein sökte med ljus och lykta efter komponenter till en atombomb förklarades det. Det stora beviset var att Irak försökt importera "tusentals" aluminiumrör som skulle användas för att tillverka centrifuger för anrikning av uran.

Bushregeringen plockade tacksamt upp tråden. Detta blev inledningen till propagandakampanjen för krig mot Irak. Ur den artikeln halar man upp frasen att det första tecknet på att Irak har kärnvapen kan visa sig vara ett svampmoln över en amerikansk stad. Den används, bland annat av Condoleezza Rice.

Man skulle nog kunna säga att detta är Judith Miller stora insats i historien.

Det saknades inte alternativ information den här gången heller. Kort efter att artikeln publicerats ringer en viss David Albright upp Judith Miller. Albright är chef vetenskapliga institutet för intern säkerhet, och berättar för henne att det är vetenskapligt mycket tveksamt om den aktuella typen av aluminiumrör överhuvudtaget går att använda på det sätt som beskrevs.

Först och främst har man inte använt aluminiumrör i uran separatorer på fyrtio år. Enligt Albright var de rör som Irak sas försökt komma över täckta med ett skikt som först måste slipas bort för att de skulle bli användbara men att det hade å andra sidan gjort rören för klena. Om Miller ville publicera detta var Albright beredd att "go on record", med sina tvivel, att stå för dem med sitt egen namn.

Inget händer. David Albright väntar förgäves på en artikel där hans reservationer finns med. Istället läggs han till raden av tvivlare som inte får komma fram.¹⁸

Det kan vara värt att hejda sig ett tag här och fundera över situationen. Det faktum att en välmeriterad vetenskapsman kommer med invändningar mot en historia regeringen försöker sälja och dessutom är beredd att stå för det offentligt BORDE ha varit ett allmänintresse att få veta. Man kan gärna jämföra med Millers och Gordons Saddam-Husein-söker-atombombsdelar-och-aluminiumrören-är-beviset artikel som helt bygger på anonyma källor. En god journalist är ofta tvungen att använda anonyma källor men det anses riskabelt. Det bästa är alltid uppgiftslämnare som är beredda att stå för vad de säger.

Så är icke fallet här. Aluminiumrören och andra larmhistorier byggde på förtroenden från neokonservativa politiker, politiska tjänstemän och exilirakiern Ahamad Chalabis grupp. Nu fick de se sin egen propaganda publicerad som artiklar i en av världens främsta prestigetidningar. Enligt försvarsreportern Thomas Ricks var inställningen bland redaktörerna den att det skulle bli krig under alla förhållanden "och varför skall vi bekymra oss över en massa motsägande saker?"¹⁹

•••

Det blev två år när Judith Miller stod på den absoluta toppen. Hon arbetade på en världens främsta prestigetidningar. Hon hade publikens uppmärksamhet. Två år när hon var med om att förskjuta den allmänna opinionens fokus bort från jakten på attentatsmännen bakom 11 september till Irak och imaginära massförstörelsevapen. Hennes hökakaktighet låg ypperligt till hos publiken, hos regeringen och hos de neokonservativa.

Samtidigt satt hon och hennes tidning fast. Bushregeringen kämpade för att sälja sin version. Judith Miller och New York Times hade bundit sig till den.

De kunde inte backa.

Kraschen kom när triumfen skulle fullbordas.

Två personer som inte drog jämt. Judith Miller och överste McPhee, befälhavare för det Mobila Utforskningssteamet.

Debacle

Dammet hade lagt sig efter den amerikanska invasionen av Irak 2003 och Judith Miller stod nu i begrepp att inkassera sin stora, helt gigantiska belöning.

Hon och hon allena blev "inbäddad" i det förband som skulle söka rätt på de irakiska massförstörelsevapnen. Det skulle bli ett triumferande "vad var det vi sa" åt en skeptisk omvärld som fräckt tvivlat på Amerika. Avslöjandet skulle utan tvivel hamna i historieböckerna och Judith Miller i chic öken uniform var den som skulle skriva den avgörande artikeln. Scoopet var en ren present från Millers kontakter i Pentagon, godkänt på högsta nivå. En våt kyss och kram och ett tack för hjälpen, något som utan tvivel skulle landa henne ett andra Pulitzerpris innan hon gick över till en bana som vävlönad, "invigt" kolumnist och kommentator.

Men tiden gick och gick utan att något hände.

Förbandet, Mobila Utforskningssteam Alpha, eller MET Alpha, kuskade fram och tillbaka i det ockuperade Irak. De grävde

än här, än där, följde upp diverse tips, letade och hittade... inget. Inga massförstörelsevapen, inga mobila vapenlaboratorier, ingenting.

Till det kom krypande insikten att både den amerikanska regeringen och armén började bli alltmer förstrött intresserade av sökandet. MET Alpha halkade längre och längre ner på prioriteringslistan. Runtomkring dem kokade landet av oro. Den ena soldaten efter den andra plockades bort från utforskningssteamet och skickades till andra kommanderingar där de behövdes bättre.

Miller sågs gräla med chefen för den hopkrympande förbandet, en viss överste Richard McPhee. Om han inte gjorde som hon sa skulle hon skriva negativt om honom i New York Times var beskedet. Överste McPhee upplystes om att Judith Miller var god vän med general Petraeus (hon styrkte med att vifta med ett brev från generalen själv) och att INGEN fick tala med den där korrespondenten från Washington Post som försökte hänga på.

Millers personliga livvakt berättade att han och soldaterna bad innerliga böner till gud för att Judith Miller skulle kliva på en landmina.²⁰

Slutet

Det första intrycket av Judith Miller efter att hon släppts ur fängelset var att hon hade magrat och var blek. Det var på hösten 2005. Hon hade fått sparken från New York Times. En tjuugoåttårig karriär var slut.

Fängelsevistelsen handlade att Judith Miller trasslat in sig i sina Mäktiga kontakter en gång för mycket. Det handlade om Valerie Plame affären, även om Irakpolitiken låg i botten.

Det hade börjat med en rätt typisk, sjaskig hämndaktion från Bushregeringens sida. Den amerikanske diplomaten Joe Wilson hade kritiserat Bushregeringens utrikespolitik.

Då läckte det ut att Joe Wilsons fru Valerie Plame var CIA agent.

Att läcka en CIA agents identitet var brott mot amerikansk lag. För Valerie Plame betydde det att hon för all framtid var bränd och obrukbar för underrättelsearbete i fält. Det betydde att flera av hennes medarbetare också var brända. Alla kontakter Plame och hennes kända medarbetare försökt knyta var också brända. I en del fall kunde det innebära ren livsfara att ha syns tillsammans med någon som visat sig vara CIA agent.

En hel operation med skenföretag och allt måste läggas ner.

I CIA högkvarteret skummade man av raseri. Det blev inte direkt bättre av den mycket välgrundade misstanken att läckan kom från den egna (konservativa) regeringen som på det här sättet raserade den egna underrättelsetjänstens operation för att ge igen på en kritiker. En brottsutredning startades och ganska snart hamnade Judith Miller i blickfånget.

Det var inte Miller som avslöjade Valerie Plame. Den konservative kolumnisten Bob Novak var den som släppte nyheten.

Men vem hade gett honom informationen? Judith Miller ansågs veta.

Därmed kolliderade utredarna med en av Judith Millers få goda sidor. Hon var och är inte den som röjer en källa och hon fortsätter att

Judith Miller när hon släpptes ur fängelset i september 2005.

tiga trots att hon sätts i fängelse för domstolstrots. Där blir hon sittande tills hennes uppgiftslämnare löste henne från tysthetslöftet.

Valerie Plame röjdes av Lewis "Scooter" Libby. Stabschef hos vicepresident Dick Cheney. Troligen var det på vicepresidentens order.

Och Judith Miller slapp ut ur fängelset. Hon hade fått sitta i 85 dagar.

Hon hade tydligen förväntningar om att hälsas som en yttrandefrihetens hjältinna vid frisläppandet. Så blev inte fallet, jublet som mötte henne var påfallande dämpat. Återigen var det internet som ställt till det.

De progressiva bloggarna hade länge angripit Miller för hennes irakrapportering om massförstörelsevapen som inte fanns i sinnevärlden. Medan hon satt i fängelse hade kritiken bara vuxit och allt fler journalistkollegor hade stämt in. Det fanns kollegor i New York Times som svor dyrt och heligt på att de ALDRIG mer tänkte arbeta med henne.

När Judith Miller frigavs i september 2005 gav New York Times henne en bronsmedalj, bjöd henne på en massagebehandling, en manikyr och en stek. Därefter upplystes hon om att hennes anställning på New York Times var över.²¹

Efteråt, efter att Irak invaderats, ockuperats, efter att ockupationen blivit ett blodigt fiasko och de amerikanska trupperna dragits tillbaka, ja efter allt detta började det stora tigandet.

”Gång på gång ser man hur kommentatorer som förespråkade invasionen av Irak, människor som Bill Kristol och Charles Krauthammer, framträder på television och förespråkar samma världsbild de drev 2002-2003, och får låtsas som om ingenting har hänt de senaste 15 åren som ifrågasätter den världsbilden.”

Det kom från Peter Beinard som avslutade att framtidens historiker kommer att förbryllas över hur *”det politiskt-intellektuella komplex som möjliggjorde Irakkriget förblir intakt och mäktigt.”*²² En webbtidning gjorde en sammanställning av ledande kritiker respektive anhängare av invasionen bland ledande skribenter, kolumnister och kommentatorer. Effekten var närmast dräplig. Anhängarna hade alla klarat sig lysande trots att alla deras prognoser varit uppåt väggarna fel. Fastän att de bidragit till att starta ett helt onödigt krig hade nästan samtliga behållit sina jobb eller rentav befordrats. Det gällde Thomas Friedman, Kenneth Pollack och Peter Beinart. Beinart blev kontroversiell senare men det var för att ha kritiserat Israels politik en aning.

Kritikerna har nästan alla fått se sina respektive karriärer stå stilla.

Men Judith Miller då? Hon fick ju faktiskt sparken till sist. Hennes journalistiska rykte låg i soptunnan. Var inte det efterräkningar?

Det skulle å andra sidan inte gå någon nöd på henne. Miller blev ingen ny Gary Webb, tvingades inte ut i någon ökenvandring av arbetslöshet. Nätverket av konservativa tankesmedjor och media fångade upp henne. År 2007 fick hon anställning på den neokonservativa tankesmedjan Manhattan Institute for Policy Reserach som redaktör för deras tidning. Hon engagerades av Fox News.

År 2015 gick hon ut med ett försvar i en artikel i Wall Street Journal och en självbiografi, *The Story: A Reporter's Journey*.²³ De flesta recensenter gjorde tummen ner. Miller, är den allmänna meningen, verkar skylla på allt och alla utom Bushregeringen eller sig själv.

•••

Det är lätt att ösa galla över Judith Miller och antagligen förtjänar hon alltsammans. Hon är en streber och översittare mot kollegor och underordnade. En smickrare av överhet med ett vått finger i luften för vad sagda överhet av regering och medieägare ville höra. Tätt hopklettad i kompanjonskap med de maktavare hon förutsattes granska. Ofta mer en trogen presstalesman för politiker som manövrerade för att starta ett krig.

Samtidigt kan det vara värt att fråga sig om hon inte är en produkt av sin miljö.

För vilka läxor hade Miller lärt sig under sin karriär som löpte från sjuttioal fram till 2005? Vad hade präglat henne? Troligen hade hon fått höra en del middagstal om yttrandefrihet, den fria pressen, journalistisk integritet och annat i den stilen.

Men där fanns också en yrkesmässig verklighet för en journalist som lärt Judith Miller helt andra läxor än högtidstalen. En verklighet som viskade till henne och hennes kollegor att oavsett alla svassande anföranden gav det inga större poäng att bedriva undersökande journalistik. Det var bara jobbigt, tidskrävande och riskerade att göra dem kontroversiella.

En verklighet som lärde dem att de inte borde bli kontroversiella. Att det fanns ett mäktigt attackmaskineri därute som kunde sättas in om det hände. Judith Miller hade kunnat lära sig att den attackmaskinen kunde göra livet till ett helvete för misshaglig en journalist och den som hamnade i den stormen inte skulle räkna med nämnvärt stöd från vare sig redaktörer, kollegor eller medieägare. Hon valde att bli en av hajarna istället för en av tonfiskarna.

De flesta som kunde välja skulle ha gjort detsamma.

Förmodligen visste hon att den journalist som stämpades som ”opatriotisk” kunde bli MYCKET ensam och utstött. Säkert kände hon till vad som drabbade Webb och Bronner. Kanske hade Judith Miller sett samma sak drabba andra kollegor.

Hon bör också ha vetat hur lätt det var att bli bortrationaliserad under de ständiga omorganisationerna.

Judith Miller började sin karriär när den undersökande journalistiken stod på toppen men den skulle sammanfalla med en lång serie kriser, vikande upplagor och redaktioner som skars ner.

Hon hade också kunnat lära att för sig den utrikesskribent som höll en ”patriotisk” linje var det mestadels riskfritt att ha fel. Hon bör ha hunnit lära sig att för den journalist som låg bra till hos maktavare väntade en rätt bekymmersfri yrkeskarriär. I bästa fall kunde denne sluta en av de ”invigda” kommentatorerna, en av de Mäktiga Män i stat och näringsliv använde för viktiga Utspel. Judith Miller måste ha förstått att det var något eftersträvanvärt, att för den som landade i den utvalda skaran kunde belöningen bli en ansenlig privatförmögenhet.

Judith Miller hade två år på sig när hon arbetade med nyhetsrapportering som avgjorde frågan om krig och fred. Hon hade ett enkelt val: förlöjligad och utstött eller framgångsrik, och med goda förbindelser.

Tvivelarna. ”De drar i trådarna. Vi dansar”

Kanske var det egentligen bara en dröm till sist, tanken att massmedia skulle bli en fjärde statsmakt eller förkämpe för vanligt folk. Redan i pressens barndom fanns det tvivlare.

En av dem var John Swinton.

Han var en skotsk-amerikansk journalist och redaktör. Han föddes 1829 och dog 1901. En lång och hedervärd karriär men han är mest av allt berömd för ett brandtal om pressens självständighet... eller brist därpå:

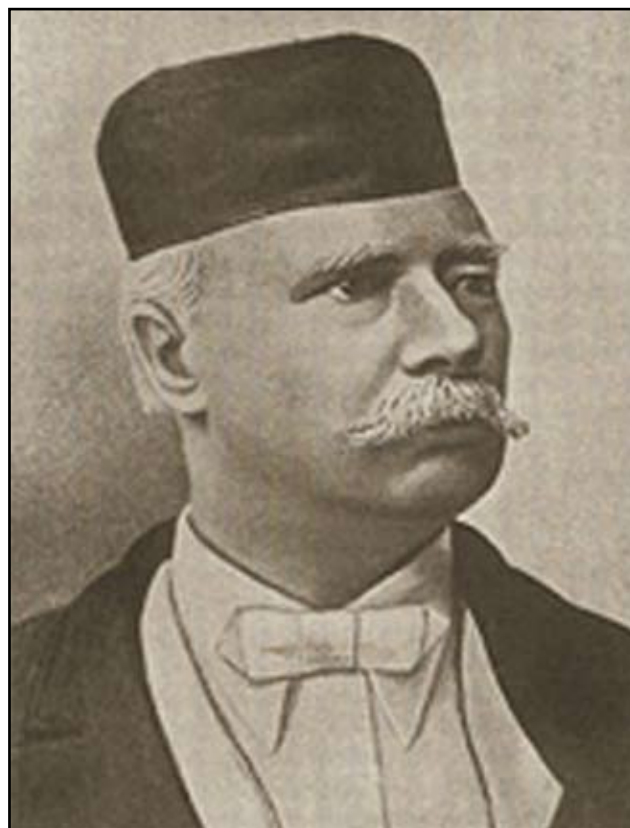
”Det finns till dags dato inget i världshistorien, eller i Amerikas historia som kan kallas för en oberoende press. Ni är alla slavar. Ni vet att det är så och jag vet det.

Det finns inte en enda av er som vågar skriva sin ärliga åsikt och skulle ni göra det vet ni på förhand att den aldrig kommer att komma i tryck. Jag får betalt varje vecka för att hålla min ärliga åsikt borta från tidningen jag arbetar för. Ni andra tar emot liknande löner för liknande saker och den av er skulle var dum nog att skriva ärligt

kommer snabbt vara ute på gatan och söka nytt jobb. Om jag lät min ärliga mening dyka upp i min tidning skulle min anställning ha upphört inom tjugofyra timmar.

Journalistikens syfte är att förstöra sanningen, att ljuga rent ut, att förvränga, att förlöjliga, att krypa vid mammons fötter och sälja sitt land och sitt folk för sitt dagliga bröd. Ni vet att det är så och jag vet att det är så och vad är det där för trams att skåla för en självständig press?

Vi är redskap och underbyggare åt rika män bakom scenen. Vi är leksaksgubbar, de drar i trådarna och vi dansar. Våra talanger, våra möjligheter och våra liv tillhör andra.”

Mannen med brandtalet. John Swinton.

1. "Cheneys's Nemsis" av Matt Taibbi, Rolling Stone, 2 april 2007.
2. "The Source of the Trouble" av Franklin Foer, New York Magazine, 21 maj 2005.
3. "We Were a Stalin-esque Mouthpiece for Bush' Fox News Insider" av Eric Bouhlert, Alter Net, 10 februari 2011.
4. "Rise of the 'Patriotic Journalist'" av Robert Parry, Consortiumnews, 20 oktober 2005.
5. "Obama's True Foreign-Policy 'Weakness'" av Robert Parry, Consortium News, 23 juni 2014.
6. "Judy Miller and the neocons" av Juan Cole, Salon.com, 14 oktober 2005.
7. "The Source of the Trouble" av Franklin Foer, New York Magazine, 21 maj 2005.
8. "Secret Iraq Meeting Included Journalists" av Julie Bosman, The New York Times, 9 oktober 2006.
9. "The Strategic Class" av Ari Berman, The Nation, 29 augusti 2005.
10. "New Think-Tank Seeks to Regulate Historical Analogies" av Thomas Harrington, Antiwar, 18 augusti 2009.
11. "Lapdogs" av Eric Boehlert, Salon.com, 4 maj 2006.
12. "An Informed Commentator" av Robert Haug, Michigan Today, 2004.
13. "Soldier for the Truth" av Marc Cooper, LA Weekly, 20-26 februari 2004.
14. "Lapdogs" av Eric Boehlert, Salon.com, 4 maj 2006.
15. "Lapdogs" av Eric Boehlert, Salon.com, 4 maj 2006.
16. "The Source of the Trouble" av Franklin Foer, New York Magazine, 21 maj 2005."
17. "U.S. says Hussein intensifies quest for A-bomb parts" av Michael R. Gordon och Judith Miller, New York Times, 7 september 2002.
18. "Not fit to print" av James Moore, Salon.com, 27 maj 2004. "The Source of the Trouble" av Franklin Foer, New York Magazine, 21 maj 2005. "Lapdogs" av Eric Boehlert, Salon.com, 4 maj 2006.
19. "The Media as Enablers of Government Lies" av James Boward, juli 2009.
20. "The Source of the Trouble" av Franklin Foer, New York Magazine, Freedom Daily, 21 maj 2005.
21. "The Inheritance" av Ken Auletta, The New Yorker, 12 december 2005.
22. "The Big Hole in the Iran Debate" av Peter Beinart, The Atlantic 23 juli 2015.
23. "The Iraq War and Stubborn Myths" av Judith Miller, The Wall Street Journal, 3 april 2015.

